

Ročník VI.

11. 6. – 24. 6. 2017

ACTIO č. 10 IN BASILICA

Bulletin Farnosti Narodenia Panny Márie vo Vranove n. T-Sever

Kráľovstvo v misii: Vstaň a choď!

„Blahoslavení ste, keď vás budú pre mňa potu-
povať a prenasledovať a všetko zlé na vás
nepravdivo hovoriť; radujte sa a jasajte...“ (Mt
5, 11).

Deviate blahoslavenstvo bolo určené poslu-
cháčom Ježiša. Oznamovalo, predpovedalo
prenasledovanie, znevažovanie a očierňovanie.
Azda to ešte niekoho udivuje? Či sa azda pre-
nasledovanie, urážanie a očierňovanie netýka
tých, ktorí sa rozhodli vyjsť na púšť tohto sveta,
aby v ňom hľadali ľudí blahoslavených, aby
v ňom hľadali Boha?

Položme si krátku otázku v tejto poslednej
meditácii: Kým som ja? Nakoľko som taký,
akého ma chce mať Boh?

Keď Ježiš hovorí k svojim učeníkom reč na
vrchu, hovorí veľmi veľa o nich, hovorí, akých
ich chce mať. Ježiš nechce mať okolo seba
ľudí priemerných, nevýrazných, nepraktických,
neusporiadaného života, ktorí sa k nemu uchy-
ľujú pred výzvami života. Ježiš chce mať okolo
seba ľudí formátu prorokov, ktorí sú pre svoju
angažovanosť a nasadenie pre vec pripravení
znášať prenasledovanie, znevažovanie
a očierňovanie, ale nie pre samo prenasledova-
nie, znevažovanie či očierňovanie, ale kvôli
človekovi.

„Oheň som prišiel vrhnúť na zem; a čo
chcem? Len aby už vzplanul!“ (Lk 12, 49). Ježiš
chce mať okolo seba ľudí horlivého srdca. A za
apoštolov povoláva Petra, Andreja, Jakuba,
Jána a iných nie preto, že oni takí sú, ale preto,

že On – Ježiš, Mesiáš, Pán, sa rozhodol takými
ich „urobiť“, rozhodol sa sformovať ich podľa svoj-
ho srdca.

Ježiš našiel v Tébach Pavla, potom Euzébia,
Bartolomeja a toľkých ďalších, ktorých učinil
„kráľmi a synmi svojho Kráľovstva“. Oni, zhromaž-
dení v spoločenstve sa stali prorokmi.

Keď odchádzali, Ježiš začal hovoriť o Jánovi:
„Čo ste vyšli na púšť vidieť? Trstinu zmietanú
vetrom? Alebo čo ste vyšli vidieť? Človeka oble-
čeného do jemných šiat? Veď tí, čo nosia jemné
šaty, bývajú v kráľovských domoch. Teda čo ste
vyšli vidieť? Proroka? Áno, hovorím vám, viac ako
proroka. Lebo to o ňom je napísané: *Hľa, ja posie-
lam svojho posla pred tvojou tvárou a on pripraví
cestu pred tebou...* A od dňa Jána Krstiteľa po-
dnes trpí nebeské kráľovstvo násilie a násilníci sa
ho zmocňujú!“ (Mt 11, 7n).

**Svätý Pavol z Téb, požehnaný, ten, ktorý
prijal kráľovskú cestu kríža, chudobný
v duchu, blahoslavený pre prenasledovanie
a v tichosti srdca, lačný a smädny po Božej
spravodlivosti, blahoslavený v milosrdenstve,
čistého a jasného srdca, šíriaci pokoj!**

Je pre nás ešte prorokom...? „Prišiel som
oheň vrhnúť na zem a veľmi túžim, aby už vzpla-
nul!“ Táto Ježišova túžba je adresovaná aj tebe.

Teda ešte raz rovnaká otázka: Kým si? Na-
koľko si takým, akého ťa chce mať Boh, akého ťa
potrebuje Ježiš? Neboj sa akejkolvek odpovede
na túto otázku, vyber si prvú, ktorá ti príde na um.
Si človekom, ktorého Boh vyviedol na púšť,

ku ktorému chce Boh hovoriť, ktorého chce meniť. Vstaň a choď, vyhľadaj ľudí, o ktorých hovoria blahoslavenstvá. Amen!

Záverečný text k tohtoročným PAVELKÁM na tému blahoslavenstiev od Piotra Wlodygu OSB.

Preklad J. Melková

Myšlienky sv. Arnolda o Božskom Srdci

rodný dom

ako mladý študent

ako seminarista

v posledných aktívnych rokoch života

Sv. Arnold Janssen, zakladateľ rehole verbistov a Služobník Ducha Svätého, si počas duchovných cvičení pred kňazskou vysviackou spravil do notesa poznámku:

„Pane Ježišu Kriste, urob ma svojim verným a súcim sluhom, ktorý si nič iné nežiada a nič iné nechce ako iba slúžiť Tebe.“

V roku 1871 si predsavzal slúžiť každý piatok svätú omšu na česť Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a zložil prosbu: „Nepoškvrnená Panna Mária, učiň, aby sa naše srdcia zjednotili v Najsvätejšom Srdci Ježišovom.“

Arnold sa zaslúžil Božskému Srdcu. Vo formule sľubu sú slová:

„Ležiac pred tvou tvárou, Pane, na česť Najsvätejšieho Srdca Ježišovho ti sľubujem... všetky modlitby, skutky a bolesti, aj všetky zásluhy za ne ti odovzdávam, len aby sa vyplnili túžby Božského Srdca, najmä v krajínach pohanov... Najsladšie Srdce Ježišovho, buď mojou láskou.“

K úcte Božského Srdca patrí aj apoštolát modlitby, ktorého propagátorom sa stal aj otec Arnold.

Na iných miestach Arnold píše: „Najsvätejšia Trojica nepridellila toto srdce ľudskej osobe, ale prijala ho do Osoby Večného Slova. Preto je ono celkom Božské Srdce a tajuplný svätostánok Boží medzi ľuďmi.“

Arnold pre označenie Božského Srdca používa výrazy, ktoré boli neskôr prijaté ako invokácie v litániách o Božskom Srdci: „Chrám Najvyššieho, Tajuplný svätostánok Boží medzi ľuďmi, Slávna Archa Božia, Chrám Boží, Trón Najsvätejšej Trojice.“

„Večné Slovo sa neuspokojilo milovať nás len vo svojom božstve, Ono nás chcelo milovať aj v prijatej ľudskej prirodzenosti, a to v Najsvätejšom Srdci Ježišovom. Táto láska je veľká a plápolajúca, primeraná večnej láske jeho božstva. Keď vidíme roztavené železo vytiecť z vysokej pece, mysleli by sme si, že väčšej žiary a horúčavy už niet. A predsa, slnko je neporovnateľne horúcejšie. Toto je obraz horúcej lásky Najsvätejšieho Srdca. Ako slnko svieti a žiari a celému svetu dáva svetlo a teplo, ako je pod jeho vplyvom na zemi život a vzrast, tak pôsobí láska Srdca Ježišovho v dušiach. A táto žiara lásky je ustavičná a bez hraníc. Účinkuje stále v Najsvätejšej Sviatosti a potrvá po celú večnosť.“

Na záver ešte jedna jeho myšlienka:

„Ako ľudia sa musíme navzájom znášať a neraz prižmúriť oko. Každý z nás pokukáva na jednu nohu, s ktorou sa budeme musieť vliecť až do smrti na vlastné pokorenie.“

Medailónik svätých

Svätý Vít – dieťa, mučeník

Narodil sa okolo r. 297 vo vznešenej rodine na Sicílii. Zomrel okolo r. 304 v Ríme počas prenasledovania kresťanov cisárom Diokleciánom. Ako dieťa ho vychovávatelia tajne vychovávali kresťansky. Jeho pohanský otec žiadal vychovávateľov a svojho syna, aby sa zriekli viery a zapreli Boha. Oni to odmietli, ušli a dostali sa až do Ríma. Boli však odhalení a predvedení pred cisára. Ten ich dal mučiť a nakoniec sťať.

Vít patrí k najpopulárnejším svätcom katolíckej cirkvi. Od 14. storočia je uctievaný ako jeden zo štrnástich pomocníkov – je považovaný napr. za patróna mládeže, ochrany cudnosti, kuchárov, lekárnikov, hercov, vinárov; je vzývaný pri očných a ušných chorobách, najmä proti epilepsii (tzv. choroba sv. Víta). Zobrazovaný býva ako mladík s knihou, levom, kohútom, orlom, a inými atribútmi jeho mučeníctva. V Európe sú známe jeho početné svätyne. Je patrónom Čiech a Prahy, kde sú uchované relikvie tohto svätca.

Prameň: Diár pre cirkevný rok 1998 – 1999.

Slovo na zamyslenie

„Boh nehľadí na vonkajšiu nádheru, nenachádza radosť v kniežacích palácoch, ale v pokornej duši, ktorá pohŕda svetskou múdrosťou a dá sa ním poučiť.“

Sv. Vincent de Paul

Čím len bude tento chlapec? (Lk 1, 66)

Keď sa dívame na dieťa, na malého človečika, ktorý len svojím plačom upozorňuje na seba, že je tu, nejednému z nás príde na um myšlienka, ktorú si položili nielen Zachariáš a Alžbeta, ale aj ich príbuzní pri narodení ich dlho očakávané-

ho syna Jána.

Dnes už vieme, kto bol Ján Krstiteľ. Osobnosť v celom izraelskom národe. Keď krstil v rieke Jordán, prichádzal k nemu Jeruzalem a celé okolie. Bol prorokom, verným a neohrozeným ohlasovateľom Vykupiteľa, ktorého tiež pokrstil. Volal: „Pripravte cestu Pánovi!...“ (Lk 3, 4). Nebola to vetva vetrom zmietaná; vedel, čo je povinnosť predchodcu Pána.

A vieme, že svoje poslanie vyplnil až do bodky. Bol predchodcom Krista a po ničom inom netúžil. Jánova pokora, rýdzi charakter, pevná vôľa, toto všetko sa osvojil ako mladý muž v tichu púšte, kde prežil roky svojej formácie skôr, než prišiel k Jordánu.

Čo môže po takmer dvoch tisícročiach tento „Hlas volajúci na púšti“ povedať dnešnej dobe? Čo napríklad rodičom detí, ktoré prichádzajú práve na svet? Čo mladým ľuďom, ktorí si začínajú uvedomovať svet?

Končí sa školský rok. Niečo ukáže hodnotenie na vysvedčení a radosť, stratený rok alebo získaný diplom... Nieкто na seba môže byť hrdý, iný si musí uvedomiť, že nie je ešte všetko stratené.

Pred nami sú prázdniny. Pred našimi mladými dva mesiace bez povinnosti zasadnúť do lavíc. Áno, jedna škola vypadne, ale druhá sa

má osvedčiť. Uvedomujeme si to? Je to škola charakteru človeka, škola viery, škola duchovného života. Možno nemálo ľudí toto podceňuje alebo nedoceňuje. Škoda. Nejednen rodič je smutný, ba i slepý; bolí ho, keď vidí u syna či dcéry nezájum o jeho slová. Alebo ako niekedy bez zamyslenia opovrhuje radou rodičov, v duchu sa vysmieva ich napomenutiam, podceňuje ich lásku.

Milí mladí priatelia! Možno málokto beriete do ruky náš farský bulletin, ale napriek tomu sa s vami rozprávame aj takto. Skúsenosť života naučila dospelých, že pohľad na vás, vaše správanie, postoj k veciam, povinnosť voči ľuďom hovoria o vašej budúcnosti. Lebo to nie je fráza, že život je veľká škola. Preto je dobré v tomto čase prázdninovej pohody položiť si pre seba otázku: Čo chcem urobiť zo seba? Čo len bude zo mňa? Škoda, že mnohí nevenujú tomu pozornosť.

Želáme vám, aby vás i prázdniny obohatili na poznaní a rozhlade. Nech vás chvíle voľna posilnia na tele a obohatia na duši. Ani na výletoch nezabúdajme na chvíle modlitby a na svätú omšu (hoci aj v zahraničí). Nepodceňujme duchovný život v záplave lákadiel! A rodičia? Spomeňme si na Jánových rodičov – aké otvorené duše mali pre Boha, ako bohabojne žili Zachariáš a Alžbeta, ako sa modlili za svoje dieťa, ako sa Zachariáš modlí známy hymnus Benediktus... Dnes si môže každý otec, matka položiť otázku, či vás vaše deti vidia modliť sa, akým ste pre ne príkladom. A všetci si môžeme dať odpoveď na otázku: Čo chcem, chceme urobiť zo seba a z tých, ktorí sú v našom okolí?

Dieťa je dar. Po krste má čistú dušu. Milí rodičia, rodina, priatelia a všetci dráhí spolufarníci, nepokazme naše deti. Práve naopak, učme sa od nich milovať svojho Boha. Lebo to má úžasnú perspektívu – večný život.

Voľne spracované podľa: ThDr. Ľubomír Stanček CM, S Máriou ku Kristovi.

J. Melková

Vďačnosť – kľúč k pokoju (2. časť)

V našich životoch je mnoho zázrakov, za ktoré máme byť vďační. Ak si ich nie sme vedomí, skúsme sa pozrieť na viditeľné zázraky a ďalej nás už povedie sám Boh a Božia Matka. Jedným z množstva zázrakov je denné svetlo. Bez neho by sme mali nespočetné množstvo ťažkostí a ak by sa stalo, že by nám ho Pán nejaké ráno nedal, veľmi by nás to vyľakalo. Zázrakom je aj nočná tma. Boh nám ju dáva, aby sme si dobre oddýchli a aby nás nič nerušilo. Opäť, keby nám tmu Pán nedal, boli by sme úplne vyplašení a nedokázali by sme normálne fungovať. Pán nám dal aj prírodu. Bez nej by tu bolo pusto. Dal nám štyri ročné obdobia. Niekedy sa na ne sťažujeme, ale dal nám ich preto, aby pre nás kalendárny rok nebol jednotvárnym a nudným. Náš Boh je originálny a nič, čo on dáva, nie je monotónne. Vo všetkom je stelesnená jeho kreativita. Dal nám veľa druhov zeleniny a ovocia, ktoré majú rôzne sfarbenie a rôzny tvar. Keď ich krájame pozorne, môžeme si všimnúť, s akou láskou boli pre nás stvorené. Je v nich túžba Boha prekvapiť nás a urobiť nám radosť. Dal nám rôzne druhy látok, aby nám slúžili ako odev. Každá je iná a každá hovorí o jeho túžbe zahŕňať svoje deti aj pozemským dobrom. Potrebné je však úplne patriť jemu, a to vo všetkých činnostiach. Nemôžem v nedeľu patriť Bohu, a počas týždňa „prevrátiť kabát“ a patriť tomuto svetu. Ak sme s Ježišom, svedčia o tom aj naše skutky a spôsoby. Ďalšie viditeľné znaky Božej lásky si môžeme nechať odkryt samotným Pánom.

Ak sa pozrieme na tie neviditeľné znaky, nie je možné ich spočítať. Narodenie človeka je znakom Božej lásky. Možnosť mať deti je špeciálnym darom Boha človeku. Vzom každdej ženy v pozeňnanom stave môže byť Mária. Mária to vedela prežívať vznešene a sväto, čo dnešné matky už zabudli a tehotenstvo je pre ne záťaž. Táto nevďačnosť veľmi bolí Boha a celú Cirkev.

Vznešenými darmi sú sviatosti, duchovné povolania, manželstvo, schopnosť prijať choré deti, láska k starým ľuďom... Ak nám

Boh zverí starého človeka alebo choré dieťa, prejavuje nám tým nesmiernu dôveru a jeho srdce ostáva s nami. Tí, o ktorých sa máme starať, sú jeho pokladmi a on ich neopustí ani na sekundu. Ľudia sa tomu všemožne vyhýbajú a pritom nevedia, že od seba odháňajú samého Boha. My nevieme, aký zmysel má choroba pre našu dušu alebo pre duše iných. Preto budme poslušní a vďační. Ak Pán dopustí ťažkosť, nikdy nás v nej nenechá samých. Znakom Božej lásky je aj dar spánku, schopnosť používať zmysly a pohybovať sa, sila a chuť do práce, túžba žiť, možnosť študovať, schopnosť šoférovať, vnímavosť, schopnosť dopĺňať to, čo iným chýba... Boh nám dáva množstvo znakov. Týchto zopár vecí slúži len ako uistenie o tom, že máme za čo ďakovať. Čím viac budeme spoznávať pravdu o nás samých, tým väčšiu vďačnosť pocítíme. Ľudia, ktorí kedysi upadli do hlbokkej depresie a z Božej milosti sa z nej dostali, si pravdivo uvedomujú, že bez Pána nie sú schopní ničoho. Sú viac opatrní a dbajú na to, aby nemiňali Božie dary na konanie zla. Vážia si, že dokážu žiť v spoločnosti, a svoj jazyk nepoužívajú na zlo. Vedia, kto je ich Záchranca, a nemôžu sa nasýtiť konaním skutkov vďaky. My budme vďační tak ako Mária. Ak uvidíme, že niekto dostáva veľa a nie je vďačný, ďakujme miesto neho a vyprosujme mu dar vďačnosti. Vďačnosť je naozaj liekom a kľúčom k pokoju. Majme túžbu deliť sa oň a vyprosujme ho aj druhým. Každý veľmi potrebuje pokoj, preto tomu napomáhajme, postupne, malými dielikmi a nikdy nebudme sebeckí. Keď patríme Kristovi, nemôžeme rozhodovať o tom, kto si našu modlitbu zaslúži alebo nezaslúži. Nechajme Boha modliť sa v našom srdci a nič mu neodopierajme.

Mária a Jozef, ktorí sú príkladmi vďačnosti, nech nám pomôžu prijať semienka tohto daru a dovoliť, aby v nás vyklíčili. Nech nám pomôžu odstrániť to, čo by tomuto daru prekážalo, a nech nám dajú milosť ich rady prijať a nechať sa viesť!

Simona Nováková

Kresťanskí seniori športovali

Územné centrum Združenia kresťanských seniorov (ZKS) v Prešove usporiadalo pre svoje kluby dňa 23. mája 2017 športový deň. Zúčastnili sme sa aj my. Po sv. omši v Kostole Krista Kráľa, povzbudení od miestneho kňaza a zaželení dobrého počasia začalo zápolenie. Štrnásť zúčastnených klubov začalo súťažiť. Disciplíny klasické: šípky, hod granátom, hod na basketbalový kôš, triafanie bránok loptou.

Zvíťaziť sme síce nezvíťazili, ale za svoj výkon sme sa nemuseli ani hanbiť. Skončili sme na 5. mieste. Zaslúžili sa o to títo členovia klubu: Š. Lukčík, A. Viňarská, P. Džurdženičová a D. Cina. Ešte viac nás potešilo **Čestné uznanie**, ktoré nám bolo udelené predsedníctvom ZKS za dvadsaťročné trvanie klubu (1997 – 2017). Pri tejto príležitosti pokladáme za potrebné poďakovať všetkým členom jednotlivých výborov aj ďalším aktivistom za obetavú prácu. Vranovský klub ZKS píše už svoju históriu a má aj skúsenosti. Pokúsme sa teda považovať trochu o jeho prítomnosti, ale hlavne o budúcnosti. Naša členská základňa z roka na rok klesá.

Ľudia starnú, chorľavejú aj odchádzajú...

Klub nutne potrebuje revitalizáciu. Aj táto informácia môže byť pozvánkou pre mnohých ďalších šesťdesiatnikov obohatiť toto spoločenstvo, a tak prežiť svoj seniorský život hodnotnou aktivitou.

Dušan Cina

Arcidiecézna púť detí do Obišoviec

Je sobota ráno. Veľa detí ešte spí alebo pozerá rozprávky v televízii, ale deti našej farnosti sú už dávno hore a celé radostné sedia v autobuse. Kam sa to vlastne vybrali? Na Arcidiecéznu púť detí do Obišoviec. Aby to bola naozajstná púť, tak sme pohodlne autobusa opustili v Ličartovciach, ktoré susedia s Obišovcami, a vybrali sme sa pešo spolu s ďalšími deťmi našej arcidiecézy do Obišoviec. Pri putovaní sme sa však nenudili. Animátori, ktorí boli aj z našej farnosti, pre nás pripravili rôzne aktivity. Na jednotlivých stanovištiach sme riešili rôzne kvízy a hlavolamy o Obišovciach a jeho okolí, mali sme zaspievať mariánsku pesničku, z vlastných tiel vytvoriť slová, skákali sme cez prekážky podľa mien a plnili rôzne iné úlohy. Za

splnenie jednotlivých úloh sme dostali pečiатku do našich preukazov pútnika.

Za splnenie všetkých úloh počas putovania ako odmenu sme dostali pútnické balíčky, ktoré obsahovali aj misijný ruženec. Počas celého dňa sme potom mali za úlohu modliť sa po desiatkoch jednu časť sv. ruženca. Prvý desiatok sme sa modlili cestou, druhý v kostole, keď sme došli, tretí desiatok pred svätou omšou, štvrtý sme si zaspievali s naším zborom tiež pred omšou a posledný sme dostali na domácu úlohu, aby sme si aj domov priniesli „kúsok“ púte.

Po prekonaní blatistej cesty a splnení všetkých úloh sme došli do cieľa putovania – k obrazu Panny Márie Fatimskej v kostole v Obišovciach. Miestni obyvatelia sa o nás, vyše 1000 detí (!), s láskou postarali a ponúkli nás chutným gulášom a čajom. Po obede

bol pre nás pripravený ďalší zaujímavý program. Mohli sme si vybrať z viacerých workshopov – tancovať eRko tance, hrať rôzne hry, vyrobiť si bublifuk alebo si zahrať pexeso či pomôcť vyrobiť cukríkový ruženec. Počas týchto aktivít slniečko príjemne svietilo a zohrievalo nás svojimi lúčmi, aj keď okolo sa už zbierali mraky, ktoré strašili dažďom.

Potom nás už čakala najdôležitejšia časť programu – svätá omša, ktorú celebraval o. biskup Marek Forgáč. Hovoril o čistote detských duší, ktorá je taká potrebná a máme si ju udržať až do dospelosti, ale aj počas celého nášho života. Spomenul tiež to, že Panna Mária vo Fatime zverila dôležitú úlohu nie dospelým, ale práve deťom; že my, hoci

sme malí, máme možnosť spolu s ňou meniť ľudí a tým aj svet. Pri príležitosti 100. výročia zjavení vo Fatime sme sa na konci slávnosti zasvätili Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Počas svätej omše nás svojim spevom sprevádzal spevácky zbor Bambino Luci z našej farnosti. Hoci nám pekné počasie nevydržalo a na konci svätej omše sa trochu rozpršalo, z prvej Arcidiecéznej púte sme si odniesli tie najkrajšie zážitky.

Klára Demčáková

Prečo v kostole zapaľujeme sviečky?

Jedným z vonkajších symbolov našej viery je odpradávná zapaľovanie sviečok. Pre veriach je veľmi dôležitá možnosť zapáliť v kostole sviečku – ako svedectvo vlastnej viery, pri prosebnej alebo ďakovnej modlitbe. Preto im hovoríme *voťívne sviečky*. Zapáliť sviečku v chráme je príležitosťou na chvíľu sa v modlitebnom sústreďení zastaviť, zamyslieť a pomodliť sa.

Ako ste si všimli, zabezpečili sme pre našu baziliku štyri nové, estetické stojany na sviečky. Je to nový systém voťívnych sviečok, ktorý umožňuje v tradícii bezpečne pokračovať. Je používaný v najznámejších katedrálach a národných svätyňach na celom svete. Môžeme sa s ním stretnúť napr. na Jasnej Hore,

v Lagiewnikách... od Írska cez USA až po Austráliu (v SR u nás a v Šaštíne).

Systém voťívnych sviečok má oproti doterajším štandardným stojanom na čajové sviečky tieto klady:

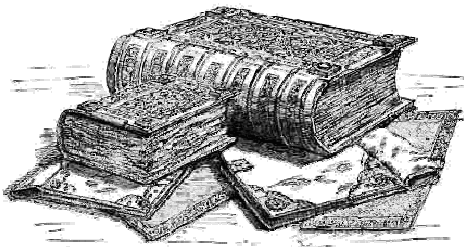
- Nehrozí riziko popálenia a požiaru, lebo sviečka je izolovaná v špeciálnom skle.
- Sviečky zo špeciálne upraveného parafínu vydávajú prirodzené svetlo.
- Sviečka horí 90 minút, potom automaticky zhasne a recyklovateľný zvyšok parafínu padá do nádrže s vodou.
- Nezostáva žiadny odpad (plastové či plechové tégliky, zvyšky parafínu).
- Sviečky nečmudia, neprodukujú sadze, a tým nepoškodzujú vnútorné priestory chrámu.
- Je to najčistejší a najbezpečnejší systém voťívnych sviečok na svete.

Výťažok z milodarov za použitie tejto voťívnej sviečky je určený na potreby baziliky. **Prosíme veriach, aby na tieto stojany nepri-nášali vlastné čajové a iné sviečky**, aby nedochádzalo k znečisteniu svietnika.

Z farskej matriky

KRSTY: Samuel Česlák, Katarína Rybarová,
Klára Bendiková, Matej Vojtek, Damián Il'ko

POHREBY: (68) František Senderák,
(89) Helena Jacková, (80) Sara Miškovičová

OHLÁŠKY

- **Tomáš Šopor, narodený a bývajúci vo Vranove nad Topľou,**
Veronika Folvarčíková, narodená a bývajúca vo Vranove n/T.

Ohlasujú sa prvý- a druhýkrát.

- **Jozef Tomáš, narodený a bývajúci vo Vranove nad Topľou,**
Denisa Kopcová, narodená a bývajúca vo Vranove n/T.

Ohlasujú sa druhý- a tretíkrát.

OZNAMY

Počas letných prázdnin organizujeme od 1. augusta do 15. augusta už 27. ročník pešej púte do Čenstochovej. Záujemcovia o tento druh duchovných cvičení po ceste sa môžu hlásiť v kancelárii.

Naša farnosť v spolupráci so spoločenstvami organizuje prímestský tábor pre deti v čase od 3. do 7. júla. Prihlášky sú v kancelárii farského úradu.

Liturgický kalendár

11. 6. – Ne: NEDEĽA NAJSVÄTEJŠEJ TROJICE

13. 6. – Ut: Sv. Anton Paduánsky, kňaz, rehoľník a učiteľ Cirkvi; spomienka

15. 6. – Št: NAJSVÄTEJŠIE KRISTOVO TELO A KRV – Božie telo; slávnosť

18. 6. – Ne: 11. NEDEĽA V CEZROČNOM OBDOBÍ. Deň otcov

19. 6. – Po: Sv. Romuald, opát, zakladateľ rehole kamaldulov; ľubovoľná spomienka

21. 6. – Št: Sv. Alojz Gonzága, rehoľník; spomienka

22. 6. – Št: Sv. Pavlín z Noly, biskup; ľubovoľná spomienka

Ján Fisher, biskup a sv. Tomáš Morus, mučeníci; ľubovoľné spomienky

23. 6. – Pi: NAJSVÄTEJŠIE SRDCE JEŽIŠOVO; slávnosť

24. 6. – So: NARODENIE SV. JÁNA KRSTITEĽA; slávnosť

Informačný bulletin

Vydáva Rímskokatolícka farnosť Narodenia Panny Márie vo Vranove n/T — Sever
Mariánske námestie 1496/127, Vranov nad Topľou.

Určené pre vnútornú potrebu farnosti.

Príspevky, návrhy, podnety nám zasielajte na: aib@bazilikavranov.sk

Redakcia si vyhradzuje právo v prípade potreby príspevky upravovať.